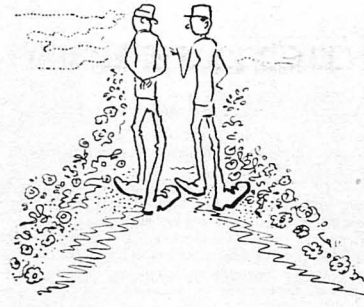

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. (Από το Σμηναρχάτο ενός παλιού στρατιώτη)

‘Εβαδίζαμε τὸ μονοπάτι τὸ στραδόν...

κινος, σάν νά τόν εἶχαν βράσει.
—Γιὰ κίτταξε, μοῦ εἶπε ὁ σύντροφός μου, τὸ χρώμα τῆς ντραπῆς, ἔχει ὁ ἥλιος σήμερα !... Κάποια βοσκιοδοσιέτῃ θά ἔκανε καί τόν μα-
ζώσανε φαίνεται !...

—Ποῦς ;
—Ποῦς ξέρει ! Ὁ ἐπιλοχίας του !...
—Δὲν νά ἔχει καί ὁ ἥλιος ἐπιλοχία ;... Δὲν φτάνουν τόσο, πού εἶνε στή γῆ ;...

—Δὲν ξέρω τί γίνεται στό στερέωμα καί ἀν τὰ οὐράνια σώματα εἶνε συντεταγμένα κα-
τά λόγους, οὐλαμοῦς καί ἐνωμοτιές. Ἄν κοί-
νομε ὁμως ἀπό τὴν τάξι, τῆ στρατιωτικῆς,
πού παρατηρεῖται στοὺς οὐρανούς, κατὶ τέτοιο
θὰ συμβαίνει κ’ ἔκει πάνω, βέβαια !

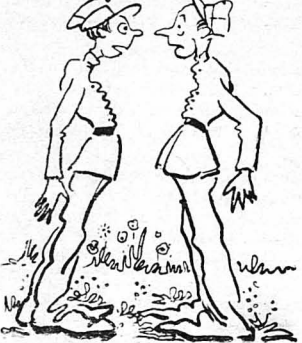
—Τί λές, βρε ἀδερφέ ; Παρωμιλάς ;

—Τί νά σοῦ πῶ ; Δὲν βλέπετε ; Σάν τοί-
μαί ὁ ἥλιος ἄς ἀνατείλει ἕνα λεπτό ἀργότε-
ρα !... Πέντε καί τριάντα θά ἀνατέλλῃ σή-
μερα ; Πέντε καί τριάντα ἀνατέλλει !... Οὐτε ἕνα δευτερόλεπτο δια-
φορά. Οὐτε ἄδεια, οὔτε ἀσθένεια, οὔτε συννεφιά,
οὔτε ἀέρας, οὔτε καί βροχὴ !... Εἴπαμε : Πέντε
καί τριάντα !... Σάν τοίμαί, ἄς ἀργοπορήσει νά
ξυπνήσῃ, ἄς ἀνατείλει μισό λεπτό ἀργότερα !...
Ἄν δὲν τὸν στείλουν περιορισμό, ἀφέντως θά
τὸν στείλουν νά πλύνῃ τὰ καζάνια τοῦ ἐπουρα-
νίου λόγου : «—Δεκαεὶ Ρομπόκο, γράψε τον
αὐτὸν γιὰ μιὰ ἀγγαρεία αἰῶνος !...

—Μὰ ὁ Ρομπόκος τί θέλει στὸν οὐρανὸν ;
—Κ’ ἐδῶ κάτω σὲ μᾶς τί θέλει, πού εἶνε δε-
καετία - σπιότης ; Ποῦς τὸν ἔστειλε ; Ἡ θεὰ
οἰκονομία, ἡ δημοκρατία τοῦ παντός, ἡ ἐπιτάξι
δύναμις, ἡ ἀνωτέρα σκέψις !... Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν
θὰ εἶσαν : «—Εἶνε ἀνάγκη νά ἐπιτάξῃ καί ἕνας
δεκαετῆς Ρομπόκος στή γῆ, κ’ ἀκόμα ἕνας ἐπι-
λοχίας Σχίζας καί ἕνας ἱερέας τοῦ τῆματός, πού
νά τὸν λένε Μωρομιάτῃ ἢ Ἀδὴν λοιπὸν ἡ ἀσπλ-
λητῆ καί ἱεροποιία διάνοια, πού σκεφτήκε γιὰ
τῆ γῆ, δὲν θά μπορούσε νά σκεφθῇ νά σηκώ-
σῃ καί τὰ κενὰ τοῦ οὐρανοῦ μὲ ὑπερλόγους δε-
καετῆς Ρομπόκους καί ἐπιλοχίας Σχιζίδες ;

—Ἴσως νά ἔχῃς δισπῶ ! Καί ὁ κομῆτης, μὲ
τὸν ὅποιο γιάζει ὁ κόσμος, τί νά εἶνε ἄραγε αὐ-
τός ; Ἥλιος εἶνε ὁ φασαριῶς τοῦ οὐρανοῦ ; Ἡ
καλεῖς ἥλιος, σάν τὸ Μιχαλάκη τὸ δικό μας ;
—Ἡ ἥλιος ; Δὲν τὸ πιστεῶ !... Ἡ μάλλον, κάθε ἄλλο, μάλιστα !...

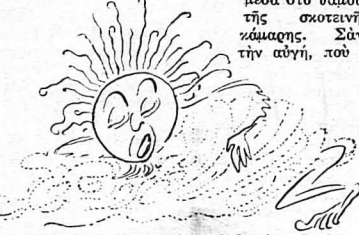
Αὐτὸς εἶμαι βέβαιος πὺς εἶνε ἕνα στρατιωτικὸ κίνημα οὐράνιο. Αὐτὸς
ἔκαμε μέσα στοῦ ἄστρου ἕνα Γουδι καί τότε τριγυρίζει καί ἐπιδεικνύει...

Μῦθε μὲ μῦθε !...

‘Εβαδίζαμε τὸ μο-
νοπάτι τὸ στραδόν,
πού ἔφερε πρὸς τὸν
στρατόνα. Ἦτανε
πρωί, πάρα πολὺ
πρωί ἀκόμα, καί ὁ
ἥλιος μόλις εἶχε βγῆ,
κόκκινος, κατακόκ-
κινος.

ἀνοικμένους κάλκιες.
Ἀπὸ ἕνα σπιτάκι δι-
πλαῖο, ἕνα παραθύρι ἄ-
νοϊσε καί ἕνα κοριτσά-
κι — ἔτσι μὲς
φάνηκε τοῦλάχιστον ἑ-
μᾶς — ἐπρόβαλλε, κω-
θὸς σημάθθηκε ἀνάμω-
λο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἦ-
ταν ὄρασι κ’ ἀτημέ-
λητο, σάν τὴν ἀγῆ,
μέσα στὸ θάμβος
τῆς σκοτεινῆς
κάμαρης. Σάν
τὴν ἀγῆ, πού

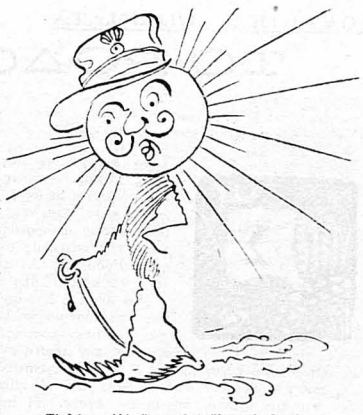

—Σάν τοίμα, ἄς ἀργοπορήσῃ νά ἐξηπῆσῃ, ἄς κα-
τεῖλει ἕνα λεπτό ἀργότερα...
Κιτταχίκαμε μὲ τὸ
—Ἀκουσε ;

Καί περπατεῖ στὸ οὐράνιο στερέωμα καί ἐπι-
δεικνύεται, σούρνοντας τὸ μακρὸ τῆς οὐρᾶς
σταθὶ του...

νά ζήλῃσῃ τὸ κοριτσά-
κι ἡγεῖται ἐπιτάξι, δηλαδὴ,
δόξες ; Ἐκεῖνο πού κατακοῦσαν τὰ κοριτσάκια μὲ τὰ σταθιά τους, μιὰ
φορὰ, πρῶτα - πρῶτα,
μὲ τὸ αἷμα τῶν ἐξ-
ηθῶν καί τὰ τροχί-
ζανε στῶν ἀπίστων
τοῦς λαμοῦς !... Σὺ
σὲ τί τέτοιο καί πα-
ρομοῖο ἔχεις χρησιμο-
ποιήσῃ τὸ δικό σου ;
Ἄν ἔκοβε τοῦτο τὸ
σταθί, θά καθάριζε
τοῦλάχιστον ἕνα ἀγ-
γοράκι προχθές, πού
δὲν εἶχαμε μαχαιρί,
ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν γό-
βει, ἀνοίγεις τρύπες
στὸ ζωνάρι σου. Ἐν-
τὴν δικαιώματι, λοι-
πὸν, ἔπῳς ἀπὸ τὸ
σταθί σου κατακτι-
σεις, ἄλλε !...
Ἐνωμεταξὺ εἴχαμε
φθάσει στὸ στρατό-

—Τί λές ; Νά ἔχῃ κ’ ὁ ἥλιος ἐπιλοχία ;
—Ἄμα τὴν εἶδαμε, ἀμέσως σταθίκαμε προο-
χῆ καί φέραις τὸ ἕνα χέρι μας ἀπάνω στὰ μου-
στάκια μας, πού ἴσως νά μὴν ὑπῆρχαν ἀκόμα,
καί τὸ ἄλλο τὸ σταθί.
—Ἀνδρῆρες, ἄτ !...
Ἀτῆ μᾶς κίτταξε μὲ κάποια περιφρόνησι καί
ἔκλεισε μὲ πίσω τὸ παράθυρο, ἀφοῦ δὲν μπο-
ροῦσε νά μᾶς τὸ πετάξῃ κατακέφαλα.
—Τί εἶνε, Κατερίνα ; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα
μιὰ γωνιὴ φωνή.
—Καί παληοφαντάροι ! Κιμώνονται κ’ αὐτοί !
—Σύντροφό μου μῦθε μὲ μῦθε !...

—Τί ν’ ἀκούσω ;
—Τί εἴπε...
—Ἄκουσα.
—Καί δὲν θυμῶνετε ;
—Καί γιατί ;
—Προσβάλλε τὴν ἰσότητα τῆ στρατιωτικῆς
μας. Τὸ ξίφος σου. Τί τὸ φυλάς τὸ ξίφος σου,
πολεμιάτῃ !...
—Ποῦ ξίφος μου, μωρέ ; Ἀτὸν τὸν ζολο-
κοτόνην, πού ἔχουμε κερμίσαι στὰ πλευρά μας
καί εἴμαστε ἐποχρησμένοι νά τὸ σφουγγίζουμε
σάν παλιοθήκα, κάθε πρωί ; Τί ξίφος καί
πρῶσινα ἄλλα μὲ κοπανᾶς ;... Τί τὸν θέλεις
καί τὸν ἀναφέρας ; τὸν στραβοσουγιά αὐτὸν, πού
ρουφᾶει πετρελαῖο καί λίπος κάθε μέρα, σάν
πυτιλιὸς τοῦ κελλαριοῦ ;...
—Μὰ εἴμαστε στρατιωτῆς...
—Κι’ ἔπειτα ;
—Μὰ ὁ στρατιωτῆς, ἄλλε ἐποχῆς, ἦσαν ὁ
πρῶτος τὸν καρδιὸν κατακτιπᾶ !...
—Ἦσαν, γιατί ὑπῆρχαν τότε καί καρδιές...
Καρδιές εἶνε ἐπιτοῦτες σήμερα ἡ καρδιόμορφα !...
Ἄφησε τίς γυναῖκες, πού ἔχουμε στή θέσι τῆς
καρδιᾶς τους σήμερα ἕνα ξηρὸ σφουγγάρι... Τί
ἀπὸ σένα, τώρα ; Τὸ σταθί σου, τῆ...βελονο-
ποιήσῃ, πού τὴν λένε ξίφος, ἡ τοῦ σταθιοῦ αὐτοῦ τίς
εἶχαμε σταθιά ἀληθινὰ καί δεύτερα τὰ πρῶταν

Καί κιτταχίκαμε στὰ μάτια...

να, καθυστερημένοι λίγο, όπως πάντοτε... Οι «άνδρες», φορτισμένοι γυμνάσιου, σαν ύποπτοι, περιμένανε στη γραμμή, την όποια έμαζοιναμε κι' έμεις κατά δυο άτομα άσπασα, φορτισμένοι γυμνάσιου...

Πέρασαν χρόνια από τότε...
Ήσαν πόλεμοι, νίκες, ήσυχαιότητες, όδοες και καταστροφές.
Τά ξενιδιά μου ποτιστήκανε στο αίμα και σαν να τ' όφεινε η τρέψη αυτή, μεγαλώσαν, μεγαλώσαν και γίνηκανε «ξίφη» άξιοματιών.
Τώρα προνοήσαμε και τ' χτυπήσαμε στο πεζοδόρμιο, για να μ' άνοιξη ό κόπος που περνάμε, να κανείς δεν μ' άποβόσχε.
Τά παραθεωρία άνογιον και πάλι, μαργές ξανθές και μελαχροινές προβάλλον, άσπρες και σιγαφάτες... Έμεις στεκόμαστε και πάλι, έτοιμοι, εις προσοχήν, και πάλι φέρνουμε τό ένα χέρι στα μούσιμα — που ίσως να μην πάχουν ούτε σήμερα, γιατί, αλλοιόμνο μας, άνε ξενιόμνο — και τό άλλο στο ξίφος του μακρού...

— Ανδρέεεεε, άιτ' !...
Μά πάλι κανείς δεν μ' άσ κιντήσε και τό παραθεωρ' μας κλεινόνται και πάλι στο πούτρω με θυμό !...
—Τί εινε, Κατερίνη ;
—Κάτι παληοκαρδιανιάδες !... Καμώνονται κι' αυτοί !...
Και πάλι νέουμες έμβρόντητοι στο πεζοδόρμιο και κωττάγημασε στο άμια...

—Γιατί ;
Τώρα ήμαστε και πάλι κι' έμεις, σαν τους παλούς του Μεσαίωνα κατακτητές. Τό ξίφος μας δεν εινε πλέον φουμαζάμφο, αλλά σαβή, που γιγαντιώθηκε μέσα στών πολέμων τη φωτιά κι' άστράφτει από δόξα και βρονταίες καταγής με δύναιμ !...

Δέν ήμαστε πλέον φαντάροι !... Ηήμαστε στεφανομένοι με γαλονιών χρυσά στεφάνια, άξιοματικοί...

—Γιατί ; Γιατί δεν μ' άσ κιντήσουν, τώρα που άλλάξαμε ;
—Γιατί ; Γιατί ρωτάς ; Γιατί άλλάξαμε και τό χορίτια... Δέν έχον πλέον στην καρδιά τους ούτε σφουγγάρια, ούτε καφεδοίτικα !...

—Άλλά τί έχον ;
—Κουμαράδες... Έχεις παράδες κι' αυτοκίνητα ;
Θά σ' άρουφήσουν με τό μάρια !... Δέν τ' έχεις ;
—Άιντε να χαθής !...

—Μά ήμαστε τώρα άξιοματικοί... Και μεγαλώσαμε και την πατρίδα...

—Όύτε κι' αυτό δεν άρζει ! Για να μ' άσ προσέξον, πρέπει νάιστε λιγάκι και καταραστοί !...

Και τραβήξαμε άμύλητο τό δρόμο μας, βαδίζοντας άπάνω στο στενό μονοπάτι της ζωής !...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Πεσία δεν ήπαρχον καθόλου ταβόρες, κι' έτσι δεν βόσκει κανείς να πιη κρασί, παρ' όνον στο άπια. Έπίσης στην Πεσία δεν υπομνν οι μεθυσία να κελκορονον έλευθερα στους δύνους, γιατί αν συλληρθών τιμωρονται με πρόστιμο και με φυλάσιο. Άλλοτε μάλιστα ή τιμωρήσε πού έπεβάλλον στους μεθυσόν ήσαν άνομα αντηρητόρες. Όποιο μεθυσίον έπαυαν να τρεκλίζη στους δρόμους, τόν κρονοσαν επί άρχει τη ώρα με τό κεφάλι προς τό κάτω, για να ξεροδίθ ότι εινε πιη ! Πολλές φορές μάλιστα όνοι ίφισταντο αυτήν την τιμωρία, πάθαιναν ενωμόρησι. Μη σ' άσ φωνή ή τιμωρία αυτή υπερβολικά αντηρή. Στην Πεσία όλα τά έγκληματα, κλοπή, σικαρηνία, αδέλεια, έτιμωροντο και τιμωρονται άνομα με φοβερά βασανιστήρια. Στο παραμυζότερο παράπτωμα κι' αν ήσποσει κανείς, κινδυνεί να τό κόψουν τό χέρι, τό πόδι, τη γλώσσα ή να τό ξεροξίζουσιν τά μαλλιά και τά δόντια. Τόν άνδρα πού άπατοίσε τη σύζυγόν τον έθαναν άλλοτε ζωντανά. Και την γυναίκα πού προδίδε την τιμή του άνδρός της την έκλειναν μέσα σε κατοκόμβες, όπου την έτρογαν τά ποντίκια.

Εινε παρατηρημένο πως τά περισσότερα θήματα των αφενδιών άτιμητότων εινε άνθροποι ήθηλότ άναστήματα.

Την έξηγησι του φαινομένου αυτού μας την διδει ένας Ιταλός γαιρός, ό όποιος άπέδειξε ότι στους άνθρώπους πού έχον άνάστημα μεγαλύτερο του 1.90 μέτρον ό νενερόλό έρεθισμό μεταδιδόνται στον έγκέφαλο μέσα σε 1120 του δευτερολέπτου, ενώ σε άνθρώπους κανονικό άναστήματος μέσα σε 1130 του δευτερολέπτου. Άπέδειξε επίσης ό Ιταλός σοφός ότι και τό χρονικό διάστημα πού άπαιτείται για να μεταβιβάσθον ή θέλησες μας από τον έγκέφαλο, εινε μεγαλύτερο στους ήθηλούς και μικρότερο στους χαμηλούς άνθρώπους. Έπομένως ως αίτια του ότι τά θήματα των αφενδιών δυστυχιστότων εινε, και τά κανόνα, άνθροποι μεγάλο άναστήματος, πρέπει να θεωρηθή ή βοαδήσι της αντίληψής των και της ενεργείας τον.

Κάλλιο, λοιπόν, κοντός, παρά ψηλός.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ
Η 10^η ΚΗΡΕΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"...

[Οι κερδίζοντες άριθμοί και τά δώρα]
Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 31 Ιανουαρίου έγινε στα Γραφεία μας ή 10^η κηρείσις διά την διανομή των δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» παρισταμένου πλείστον άναγνωστόν του περιοδικού μας.

Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν είχαν τεθη όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τά φύλλα του «Μπουκέτου», ανεισέρθησαν κατά σειρά οι έξής άριθμοί από την χαριτωμένη έπιστολίδα 'Αριστέα Κρητικού:

Ο α' άριθμός 25272 κερδίζει έν ζεύγος ύποδημάτων.
Ο β' άριθμός 33311 κερδίζει έν ζεύγος κάλτσες μεταξωτές ή έν ζεύγος γότια.

Οι τέσσερες έπομένοι άριθμοί 33533, 34453, 14095, 12529 κερδίζουν από μίαν γραββάτα μεταξωτή.

Και οι δύο τελευταίοι άριθμοί 5186 και 12859 κερδίζουν από μίαν γραββάταν.

Επίσης πάντες οι λήγοντες εις τά δυο τελευταία ψηφία του πρώτου άριθμού κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όποιοδήποτε ήτους έπιθυμοούν οι κερδίζοντες.

Οι έν 'Αθήνας κερδίζοντες θά φέρνουν τό φύλλο με τό έν αυτό δελτίον στα Γραφεία μας και θά παίρνουν τά δώρα τον. Οι έν τας Έπαρχίας θ' άποκόπτον και θά μ' άσ στέλνουν τά δελτία των και θά λαμβάνουν τά δώρα τον με τό Ταχυδρομείο.

Η κληρώσις θά γίνεται κάθε Τετάρτην, την 5ην μ.μ., εις τά Γραφεία μας παρουσία Έπιτροπής, και ή παράδοσις των δώρων θά εινε άμεσος.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράσθ και δυο καλύτερα και περισσότερα φύλλα, για να έχη περισσότερες έπιδες κέρδους.

Τά αποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τά δώρα τους εντός τριών μηνών, άλλως δεν εσθνομέθα σχετικώς.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζοντες στο φύλλο αυτό την δημοσίευση των ονομάτων των νενερόν του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου»:

Η δνις Μελισσοπού, Έλληγκικόν, έκέρδισε δραχ. 50.

Οι κ.κ. Δημ. Γάσσης Χαλκής, Βασίλαρα Τσόλια Λαϊκή Τράπεζα Ένταθα, Δημ. Κοκλάσης Κιτορίας, έκέρδιαν άνά έν αντίτυπον του μυθιστορηματος «Η έρωτευμένη».

Οι κ.κ. Ίωαν. Εδγενίδης Θεσνίκη, Παν. Κηπέλος Χαρτούμ Σουδών, Παν. Άρβανίτης Ν. Φιλadelphείας, Φ. Γιαννόπουλος Βερασζέρου 34 Ένταθα, Γ. Μάγνος Άρτα, Ν. Σγουρίης Περιαιεύς, Π. Βούρσης Γαστούνη, Ι. Οικονομίδης Άθήνα, Δημ. Τζόκος Θεσνίκη, έκέρδιαν άνά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Όσαυτάς ή δνις 'Αριστέης Σωκρατίου Μακαθβίων 28 Κομητιή, έκέρδισε δραχ. 50.

Ίδου και οι τυχεροί του Έβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Οι κ.κ. Γιαννάκος Ξενίδης Άλεξανδρείας και Γ. Κωστοελέτος Κέρκυρα, έκέρδιαν άνά έν αντίτυπον του μυθιστορηματος ό «Κατετάν Βρυκόλακας».

Ο κ. Ν. Τσοπραλής Σμύρνη έκέρδιεν έν αντίτυπον του μυθιστορηματος «Η Μοναρχία».

Οι κ.κ. Περαφορη Πετσάλη Κέρκυρα, Εύστ. Κωστούρος Νεμέα, έκέρδιαν άνά έν αντίτυπον του μυθιστορηματος «Η Έρωτευμένη».

Οι κ.κ. Θεόδ. Φέτος Νέα Όρεστιάς, Λουλούκα Φορνορη Θεσσαλονίκη, Εύθ. Κωστούρος Νεμέα, Ε. Δημητριάδης Κύπρος, Γιαν. Ξενίδης, Ν. Δημητριάδης Άχαριών 24 Άθήνα, Διακάκη Άθήνα Ι. Παπαλοχρούτης Τρίπολις, Κ. Τριανταφύλλου Γαληνού 41 Άθήνα, Γ. Στανουδάκης Έμ. Μπενάκη Ι Κηφισός, Α. Κακούδακη Ήρακλειον-Κρήτης, Χ. Άερικός «Ήρακλειον-Κρήτης, Σάββας Βιζαντιής Συνισμός Λαμπρινού Άθήνα, Ηλίας Μπαπούλος Πάτρα, έκέρδιαν άνά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Η κ. Έλ. Λεύκη, όδος Γενναίου 36 Ένταθα, έκέρδισε δραχ. 50.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ

Ό νεαρός κ. Διονύσιος Μαυλοπούλος, έξ Άθηνών, όδός Καλοκοκκιάδης 50, όστις έκέρδισε τις 500 δραχμές του α' άριθμού της 9ης κληρώσεως του Έβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογενείας»

—πολλος Άθήνα, Δημ. Τζόκος Θεσνίκη, έκέρδιαν άνά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Παρακολουθετέ έλευ την οικονομική μας σελίδα. Σας διαφοτίζει, σας κατατοπίζει, σας προπαρακευάζει για τον άγώνα της ζωής